

Вълшебниця и свирецъ

24

Една вечер отъ Балкана слѣзълъ русоко съ момъкъ, огледалъ равнината и хваналъ пътя за първото село. Наоколо било пусто и глухо. Не се чувалъ шумътъ на гората, нито ромонътъ на пълноводните потоци, нито пѣсенята на птичките, които той билъ привикналъ да слуша въ родното си мѣсто. Нѣмало и чистиятъ планински въздухъ. Бѣлъ прахъ се вдигалъ на облаци отъ пътя. Разнасялъ се надалече и покривалъ зеленитѣ листенца и сочититѣ тревички, които поблявали като воденичарски бради. Гледалъ момъкътъ тая картина, и лицето му помръквало като прашнитѣ листенца край пътя. Поспрѣлъ се той, помислилъ да се върне, но самъ въздъхналъ и пакъ продължилъ напредъ. Влѣзълъ плахо въ непознатото село. Спрѣлъ на площада.

— Какво търсишъ изъ нашенско, бе непознати момко? — попиталъ го единъ богатъ селянинъ и го измѣрилъ съ погледъ отъ глава до пети.

— Работа търся, — отговорилъ смутено другоселецътъ. — Нѣмамъ земя да я обработвамъ, не намѣрихъ изъ нашенско работа, та рекохъ да потърся въ вашето село.

— На мене ми трѣбва овчаръ. Ако си съгласенъ, стани ми работникъ.

— Като нѣма друга работа, и овчаръ ставамъ, — отговорилъ момъкътъ.

Направили пазарлъкъ, и на другата сутринъ рано другоселецътъ изкаралъ стадото на паша. Развърнало се то по

широкото пасбище, а той дълго стоялъ и гледалъ къмъ Балкана. По едно време се подпрѣлъ на тоягата си, извадилъ кавала, който носѣлъ въ пояса, и засвирилъ. Разнесла се такава свирня, каквато людетѣ отъ тоя край до това време не били чували. Кой кждето билъ, спиралъ се и слушалъ. И овцетѣ вдигнали изненадано глави. Навеждали се, откъсвали по нѣкоя тревичка и пакъ се заслушвали. Момъкътъ продължавалъ да свири, да свири и говори. Отдѣляла ли се нѣкоя овца отъ стадото, той не викалъ по нея, нито хвърлялъ камъкъ, а съ свирката ѝ казвалъ да се върне. Тя разбираше думитѣ му и се връщала.

Овчарътъ продължавалъ да свири, докато се измори. Сѣдалъ, почивалъ си, па подхващалъ бодро и весела пѣсень. Слушали я морнитѣ работници по полето, развеселявали се и тѣ, и работѣли по-чевръсто. Така докато слънцето излизало на пладне. Следъ малка почивка момъкътъ отново смѣнялъ свирнята. Засвирвалъ на трапеца.

А вечеръ, когато всички се прибирали, следъ тежкия трудъ, отново долетала до слуха имъ тиха приспивна пѣсень. Унисали се и заспивали.

Така всѣки день, всѣка вечеръ. Не минало много време, и новината за чудната свирня на младия овчаръ се разнесла далече наоколо, а изъ селото се пуствала мълва, че другоселчето било магьосникъ. Само вълшебници и магьосници могли да свирятъ като него.